

Симинъ, Пьотръ Николаевичъ — руски музикален ученъ, род. 16 1890 въ Черниговъ, училъ въ университета и консерваторията (Соколовъ и Ляпуновъ) въ Петроградъ, сега директоръ на лабораторията при Научно-музикалния институтъ, и преподавателъ въ консерваторията въ Москва. Писалъ: „Принципъ за рационалната класификация на музикалнитъ инструменти“, „Естеството на творческия процесъ“, „Методитъ за аналитично изследване на тритъ координати на механично фиксиране на пиано“ и др.

Симонъ, Антонъ — Simon, Anton — компонистъ, род. 1851, ученикъ на Мармонтелъ, Дюпрато и Матиа въ Парижката консерватория, отъ 1871 въ Москва — професоръ въ консерваторията на Филхармоничното общество, и музикален инспекторъ въ Александровския институтъ. Композиции: 2 симфонични поеми, 3 увертюри, 2 сюити и др. — за оркестъръ, по единъ концертъ за пиано и кларинетъ съ оркестъръ, по нѣколко триа, квартети, квинтети и секстети, пиеси за 2 пиана на 4 и 8 ржце, опери: „Рола“, „Рибари“, „Пѣсень на тържествуващата любовъ“, балети: „Живи цвѣтя“, „Звездитъ“, мелодрама „Есмералда“, хорове и пѣсни.

Симфонична поема — (гл. симфония).

Симфония, гр. *συμφωνία*, ит. *sinfonia* — буквално = съзвучие — у старитъ гърци — терминъ, съ който сж означавали консонанса. Още въ XIV ст. думата се среща и въ европейската музика — за означаване на многогласни инструментални нѣща, като въ сжщата смисълъ се е употребявала и думата соната, — и дветъ думи сж имали еднакво значение. Съ дветъ имена сж наричали пиеси съ тържественъ характеръ, изпълнявани отъ нѣколко инструмента, и по рѣдко отъ отдѣлни инструменти. Въ началото на XVII ст. вече съ дветъ имена сж означавали вводни или междинни части на голѣмитъ вокални творби — оратория, кантата и опера. Къмъ срѣдата на XVII ст. и нѣмската сюита има за първа часть една симфония. Презъ течение на този вѣкъ става постепенно едно разграничение вече на дветъ понятия, до като въ голѣмитъ вокални твор-

би вводнитъ и междинни части сж се наричали установено С. а съ името соната сж назовавали все пове- ве и повече самостоятелни, по-голѣми и закржглени инструментални части. Уводътъ на француската опера въ форма на соната се е наричалъ отъ времето на Люли — увертюра, встжпление (уводътъ) на италиянската опера се е наричалъ симфония. Увертюра сж назовавали презъ това време, изобщо, всички нѣколко-частни оркестрови творби. Въ началото на XVIII ст. се създава типа на новата италиянска (неаполитанска) оперна увертюра — съ 3 частната форма: Алерго—Анданте—Алерго, отъ която произлѣзе самостоятелната симфония. Въ Виена се създава, сжщо, една форма на симфония, имаща почти сжщата схема — тъй наречената „виенска предкласическа симфония“, произлѣзла отъ дивертиментитъ и серенадитъ, които сж били любими, и се изпълнявали въ Виена вечерно време на открито. Между началната и крайната бързи части при тази симфония има една бавна часть и единъ менуетъ. Съ постепенното развитие и установяването на сонатната форма се създава типа на класическата симфония. Споредъ Хуго Риманъ, който има и заслугата, че пръвъ изтъкна голѣмото значение на Манхаймската школа, начело съ Йоханъ Щамицъ, образецътъ на класическата С. е даденъ първично отъ Манхаймцитъ — именно отъ Йоханъ Щамицъ, чиито оркестрови триа ор. I се различаватъ отъ по къснитъ му симфонии само по-малкия брой на гласовѣтъ, които сж три; но „напълно развитата сонатна форма, съ втора тема и разработка, броятъ на частитъ — четири, и тѣхното разположение: Алерго, Анданте, Менуетъ и Престо. Р. ги поставя като прототипъ не само на симфонията на класицитъ, но сжщо и на квартета, и всички подобни ансамбли на следващото време“. Нѣкои музикални изследватели, като оспорватъ това мнение на Римана, оставятъ въпроса неразрешенъ, но съ една склонность — да приематъ, че формата на класическата симфония се е създала въ Австрия. Че Йозефъ Хайднъ е първия майсторъ на класическата симфония — това е без-